

**NENUMĂRATELE MĂȘTI
ALE LUI
ANDY ZHOU**

JACK CHENG

corintjunior

JACK CHENG

**NENUMĂRATELE MĂȘTI
ALE LUI
ANDY ZHOU**

Traducere din limba engleză și note de
Loredana Voicilă

corint^v**junior**

SUPER SAIYAN

Când mă trezesc de dimineață, Cindy stă aplicată deasupra mea.

Sau, mai bine spus, când mă trezește *ea*. Îmi scutură umărul și mă strigă pe nume. Casc și mă frec la ochi.

— De ce ai venit așa devreme? o întreb.

— E deja trecut de prânz, blegule!

— Serios?

Cindy dă din cap și își rotește privirea prin sufrage-rie, de parcă nu ar înțelege de ce dorm pe canapeaua extensibilă. Tații noștri au fost colegi de facultate, iar atunci când eu și Cindy eram în clasa a doua, familiile noastre au închiriat două etaje în aceeași casă. Se cheamă duplex. Familia Shen are propria ei intrare la etaj prin curtea din spate, dar există și o ușă sub scara lor care dă la noi în bucătărie și pe care o ținem descuiată.

Mă ridic în capul oaselor.

— Bunicii mei dorm la mine în cameră, îi explic.

— V-am auzit când ați venit ieri! îmi spune Cindy.
Ei încă...

Cindy își îndreaptă privirea spre dormitoare.

— Așa cred. Mama a zis că sunt afectați de diferența de fus orar.

Cindy își coboară vocea:

— Nu-mi vine să cred că părinții tăi te-au pus să-ți cedezi camera. Eu una aș fi furioasă!

Ar trebui să fiu furios? Nu m-am gândit așa la situație. *Hao bu* și *ah dia* vor sta cu noi șase luni, așa că mama și *baba* au zis că ar trebui să le dăm camera mea, ca să se poată simți mai confortabil. Iar eu am stat până târziu azi-noapte și m-am uitat la televizor.

Cindy mă îmboldește cu genunchiul.

— Părinții noștri au plecat la *Costco*. Acum e ocazia perfectă!

Cindy rânjește și ridică o pungă de plastic umflată.

— Ce-i asta?

— Vezi și tu!

Mă trag pe marginea canapelei și dau pătura la o parte. Cindy țipă și se îndepărtează valvârtej de mine. Coada ei de cal aproape că mă plesnește peste față.

— Andy! *Îmbracă-te* mai întâi!

Îmi cobor privirea. Ups – sunt în lenjerie intimă.

— Poți să-ți pui doar slipul! îmi zice, fără să se întoarcă cu față la mine, apoi o ia spre baie. Mă duc să aranjez totul.

— Ce să aranjezi?

Parcă ar fi un oraș miniatural: sticlute și cutii, tuburi și boluri. Cindy scutură punga și o pensulă cu peri negri clincăne pe faianță.

— Ce... sunt toate astea?

Ridic o sticlă cu o vulpe mov desenată pe ea. Urechile ascuțite o fac să semene cu emoticonul demon mov. Mă trece un fior straniu.

— Andy, am mai vorbit despre asta! zice Cindy.

Îmi ia sticla din mână și îmi dă telefonul ei. O fată coreeană vorbește către cameră. Titlul de sub videoclip anunță: CUM SĂ DECOLOREZI PĂRUL ASIATIC – AȘA CUM TREBUIE!

Acum îmi aduc aminte. Cindy voia să o ajut să-și decoloreze părul. Dar nu mă gândisem că va reuși să facă rost de tot ce-i trebuie atât de repede. De unde are bani să plătească pentru toate astea?

— Thuy m-a ajutat, îmi explică ea.

Cindy știe mereu la ce mă gândesc, uneori chiar înaintea mea.

Tresare.

— Am uitat ceva! Hei, te uiți la videoclip sau ce faci?

Îmi întorc atenția la clip. Fata explică fiecare pas în parte, acum vorbind despre cum trebuie amestecată crema decolorantă. Și mama a început să-și vopsească părul anul trecut, după ce a găsit trei fire albe odată și s-a speriat. Dar ea și-l face negru, iar vopseaua pe care

o folosește vine într-o singură cutie, nu într-un milion de sticlute ca asta.

Cindy intră înapoi în baie chiar când se termină videoclipul. S-a schimbat în costumul ei de baie mov. Încearcă cumva să... se asorteze cu sticla de șampon? Îmi întinde o pereche uriașă de mănuși de menaj din cauciuc și un recipient gol de tofu.

— N-ar trebui măcar să așteptăm până se întorc părinții acasă? o întreb. Mama ne poate ajuta, ea...

Mă opresc. Poate că mama nu vrea să se știe că își vopsește părul.

— Andy.

Cindy îmi aruncă o privire care vrea să zică: *Ideea este să o facem cât nu sunt acasă!* Se urcă în cadă și își desface coada, apoi își leagă din nou părul, în patru secțiuni, ca în videoclip. Răsuflu adânc. Presupun că noi chiar facem asta!

— Nu-ți face griji, îmi zice. Am încredere în tine.

De aceea e Cindy cea mai bună prietenă a mea. Are îndeajuns de multă încredere pentru amândoi.

Îmi pun mănușile și identific pudra pentru decolorare. O vărs în recipientul pentru tofu și apoi caut celelalte ingrediente. Majoritatea sticlelor sunt pe jumătate goale și sunt nevoit să le răstorn și să le scutur ca să scot conținutul afară. Cele pe care nu le recunosc le sar, pur și simplu. Probabil e mai bine să urmez instrucțiunile din videoclip.

Ultima sticlă este cea mare pe care scrie OXIDANT 30. O storc în recipientul pentru tofu și scoate un sunet mic, ca un pârț. Chicotesc, iar Cindy își dă ochii peste cap. Apoi iau pensula și încep să amestec. Îmi amintește de cum amestecam culorile la ora de educație plastică și cum am făcut slime cu Cindy. Doar că chestia asta e mai vâscoasă și miroase a soluție de curățat baia.

— Sunt gata, poți să începi când ești pregătit! îmi zice Cindy, aruncându-mi o privire peste umăr.

Apuc o șuviță de păr. Chiar și prin mănuși, părul lui Cindy este moale și mătăsos la atingere, nu aspru și des ca al meu. Îmi dau seama că este pentru prima oară când îi ating părul.

— Ce aștepti? mă întrebă.

— Nimic.

Mă bucur că Cindy nu e cu fața la mine, pentru că simt că m-am îmbujorat. Întind pasta, începând de la vârfuri și nu de la rădăcini, ca în videoclip. Puțin câte puțin. În mod straniu, este satisfăcător să împrăștii crema și să văd cum părul lui Cindy o absoarbe. Termin o secțiune și mă apuc de următoarea. În tot acest timp, Cindy stă perfect nemișcată și tăcută, cu ochii închiși, de parcă s-ar ruga.

— Andy, tu ești înotdeauna atât de săritor! îmi zice cu blândețe. Ție chiar îți pasă de alții.

Mă ia puțin amețea la când spune asta, însă probabil e doar de la mirosul decolorantului.

Am terminat toate cele patru secțiuni și mi-a mai rămas puțină pastă. O ajut pe Cindy să-și înfășoare capul într-o pungă de plastic, ca în videoclip, și, cât facem asta, văd cum a început să i se schimbe deja culoarea. Cindy pornește cronometrul de pe telefonul ei, iar eu îmi scot mănușile. Am mâinile lipicioase din cauza lor.

— Bun, acum e rândul tău! zice Cindy.

— Stai puțin! Cum adică *al meu*?

Cindy se apucă să-și pună mănușile.

— Andy, trecem în clasa a șasea. Intrăm *la gimnaziu*. Asta e șansa noastră să facem ceva ca să ieșim în evidență!

— Să ieșim în evidență?

Știu eu ce înseamnă gimnaziul. Combinații pentru dulăpioare și clopoțelul care sună o dată la cincizeci de minute. Cluburi, sporturi și dansuri, ore de educație sanitară și o mulțime de profesori în locul unui singur învățător. Și copiii de a opta! Nu pot să-mi închipui de ce și-ar dori cineva să iasă în evidență în fața celor dintr-a opta.

— Exact, să ieșim în evidență! dă din cap Cindy. Și, în plus, cred că ți-ar sta foarte mișto cu păr de Super Saiyan¹!

Chiar cred că ar fi tare să am părul ca Goku din *Dragon Ball Z*. Aș putea chiar să mă îmbrac în prima

---

¹ Stadiu superior de evoluție al rasei Saiyan din seria manga japoneză *Dragon Ball*.

zi cu tricoul meu portocaliu cu *Turtle School*¹! Dar îmi aduc repede aminte de copiii de clasa a opta.

— Mi se pare mie sau e cam înăbușitor aici? zic și întind mâna spre ușă.

Cindy mă oprește. Dă drumul la ventilator în schimb.

— E mai bine așa?

Mă uit la reflexiile noastre din oglindă: Cindy cu punga în cap, eu sperând că nu mă voi alege cu una. Înainte eram amândoi la fel, dar în ultima vreme Cindy s-a înălțat și cântărește mai mult ca mine.

— Ce-ar fi dacă eu, ăăă, aș face altceva? îi propun. Ceva nu atât de... drastic? Poate că mi-aș putea lăsa mustață.

Cindy își lasă capul într-o parte.

— Durează... prea mult, concluzionează ea.

— Nici măcar nu am ajuns la pubertate! punctez.

Se uită la mine cu o privire care-mi spune: *Nu e nimic amuzant*. Dar când mă bufnește râsul, chicotește și ea.

Apoi devine din nou serioasă:

— Andy, *te rog!* Faci asta cu mine? Adică, tu nu ți-ai dorit niciodată să fii altcineva? Cum ar veni, să fii o versiune mai bună a ta? Vom fi într-o școală mai mare, unde cei mai mulți copii nu ne cunosc și pe care noi nu-i cunoaștem. Este unica noastră șansă!

---

¹ Școală de arte marțiale din seria manga *Dragon Ball*.

Aș vrea să-i zic că vom mai avea o șansă la liceu. Și apoi la facultate. Dar ochii lui Cindy sunt mari și lucioși și arată de parcă chiar ar fi gata să plângă. Arunc o privire spre recipientul pentru tofu și spre punga de plastic de pe capul lui Cindy, apoi îmi aduc aminte de băiatul K-pop pe care l-am văzut la aeroport, cu părul lui blond-argintiu. Mi-l închipui arătând spre mine și făcându-mi cu ochiul, cu dinții strălucindu-i ca diamantele: *Și tu poți fi mișto ca mine!*

Îmi iese pe gură un singur cuvânt:

— Bine!

Cindy zâmbește atât de larg, încât nici nu ai zice că era gata să plângă cu doar o secundă în urmă. Mă urc în cadă și mă ghemuiesc, cu fața la perete, așa cum a făcut și Cindy, în timp ce ea pregătește mai multă pastă decolorantă. Bag de seamă că o parte din chitul dintre plăcile de gresie este rozaliu și puțin murdar. *Baba* a făcut curat în baie alaltăieri, pentru venirea lui *hao bu* și *ah dia*, deși mama este cea care se ocupă de curățenie de obicei. Probabil a ratat un loc.

Aud un zgomot ca un pârț. Mă uit peste umăr.

— Ăăă, e totul în ordine?

— E-n ordine, nu-ți face griji!

Cindy scutură și storce sticla de oxidant, dar aceasta doar scoate niște zgomote de parcă cineva ar trage vânturi. Nu prea mai iese nimic.

— Dacă nu a mai rămas, atunci...

— E-n ordine. O să folosesc mai mult din cealaltă.

Întoarce-te!

— Dar în videoclip zicea că...

— Întoarce-te!

Răsufli și mă întorc din nou cu fața la perete. Închid ochii. După o vreme, simt cum Cindy îmi pune primul boț de cremă în păr – de acum nu mai există cale de întoarcere. O clipă mai târziu, simt furnicături pe scalp. O picătură vâscoasă îmi cade pe umăr.

— Ups! zice Cindy.

Șterge crema cu mânușa, dar lasă în urmă o pată udă și mai mare. Furnicăturile devin mai intense.

— Ar trebui să ardă așa?

— Așa știi că își face treaba. Nu te mișca!

Strâng și mai tare din ochi. Încerc să îmi imaginez cum ne vom face noi doi apariția în prima zi de școală cu păr de Super Saiyan. Mă gândesc la toate cărțile pe care le-am citit și la emisiunile pe care le-am văzut despre copii cu țeluri mărețe, cum ar fi acela de a salva casa familiei, care este pe cale să fie dărâmată cu buldozerul de bancă, sau să îl înfrângă pe vrăjitorul diabolic care le-a ucis părinții, ori să îmblânzească vulpea-demon cu nouă cozi dinăuntrul lor pentru a deveni cei mai buni *hokage*¹ din istoria *Satului ascuns*

---

¹ Umbra Focului; titlu acordat conducătorului satului din lumea creată în manga *Boruto: următoarele generații Naruto*, creată de Masashi Kishimoto și ilustrată de Mikio Ikemoto.

în frunze¹. E așa cum spunea Cindy – trebuie să fie versiuni mai bune ale lor înșiși pentru a obține ceea ce își doresc.

Dar dacă nu te-ai gândit niciodată la ceea ce îți dorești?

Îmi trag nasul de câteva ori și nu mai simt mirosul oxidantului. Fie a fost risipit de ventilație, fie m-am obișnuit eu cu el și, cumva, ceva mă supără la ambele variante.

Așteptăm în sufragerie. Cindy se aruncă pe burtă pe canapea și începe să se uite la dansuri, pe telefon. Eu mă ghemuiesc în fotoliu și mă apuc să mâzgălesc într-unul dintre caietele mele noi de școală. Vara ne petrecem mereu timpul aici, jos, pentru că este mai răcoare decât la etaj. Anul trecut ne-am petrecut vacanța urmărind *Distrugătorul de demoni*² și *Colega mea de cameră este o pisică*³, în timp ce mâncam acaddelele alea înghețate asiatice de la supermarketul 88 Mart – cele care arată ca doi cârnăciori legați.

— Nu-mi vine să cred că vara s-a terminat deja! zice Cindy, cu ochii încă la telefon. Mi s-a părut și mai scurtă decât anul trecut.

---

¹ Satul ascuns de pe Tărâmul Focului din manga *Boruto: următoarele generații Naruto*.

² Serie anime de televiziune, bazată pe manga japoneză *Demon Slayer: Kimetsu no Yaiba*, scrisă și ilustrată de Koyoharu Gotouge.

³ Serial anime, bazat pe manga japoneză *Dōkyonin wa Hiza, Tokidoki, Atama no Ue*, scrisă de Minatsuki și ilustrată de Asu Futatsuya.

— Crezi că ni se va părea din ce în ce mai scurtă cu timpul? o întreb. Cu cât creștem adică.

— Lucrurile se vor înrăutăți! dă ea din cap. Copiii chinezi de la liceul ăla internațional... știai că părinții îi obligă să meargă la școala de vară ca să strângă credite pentru colegiu?

— Cine ți-a spus asta?

— Trevor Lang a mers anul ăsta! ridică din umeri Cindy. Am auzit-o pe mama vorbind despre asta cu Liu Niang Niang. Știi tu, ChinaNet!

Toate mamele știi tot ce se întâmplă în celelalte familii chinezești folosindu-se de o combinație de WeChat, apeluri telefonice țipate și vizite neanunțate una acasă la alta. E ca și cum ar avea propriul internet chinezesc pentru bârfe.

Cindy chicotește cu ochii în telefon. Mă întorc la desenat. Încerc să îi schițez picioarele, dar e dificil, pentru că-și tot strânge degetele. E mai mult o caricatură, oricum. Nu sunt precum copiii aceia foarte talentați care desenează dragoni sau supereroi inventați de ei. Chestiile pe care le desenez eu de obicei se află chiar în fața mea.

Cindy sare în sus înainte să termin desenul.

— Am găsit unul! zice, apoi își acoperă imediat gura cu mâna.

Aruncă o privire spre dormitor.

Ascultăm, atenți să vedem dacă apar semne că i-am trezit pe bunicii mei, dar nu se aude decât

zumzetul aparatului de aer condiționat de la fereastră.

Îmi închid carnetelul și trec lângă Cindy. Îmi arată provocarea de dans pe telefonul ei. Urmăresc înregistrarea de câteva ori, în buclă. Oamenii aceia se mișcă atât de repede. Prea repede.

— Ăăă... va trebui să îmi arăți cum se face, îi zic. Cu încetul.

— Nu! E simplu! chicotește Cindy, apoi trece înregistrarea la jumătate din viteză. Vezi? Tot ce trebuie să faci e să vâslești, vâslești, ștergătoare de parbriz... apoi flotare la bară, flotare la bară, avion, rotire!

Cindy este la fel ca persoanele alea care pot să cânte perfect orice notă și pot să reproducă un cântec după ce l-au auzit o singură dată. Doar că talentul ei este la dans.

Cindy își reazemă telefonul de televizor și exersăm împreună de câteva ori, până când mă prind și eu despre ce este vorba. Apoi apasă butonul pentru înregistrare din aplicație. La sfârșit o dau în bară și mă învârt în cealaltă direcție, dar pe Cindy nu pare să o deranjeze. Ne uităm la înregistrare, încercând să nu râdem prea tare. Dansul arată și mai caraghios așa, cu pungile pe cap.

Îmi amintesc ceva.

— Stai puțin! îi zic.

Caut în buzunarul pantalonilor scurți pe care îi purtasem ieri și scot mini-covrigii. Când îi vede, lui

Cindy i se măresc ochii și îi devin strălucitori, ca ai unui personaj din anime. Îmi smulge imediat punguța din mână.

— Andy, ești cel mai tare! îmi zice, cu vocea ei cea mai fericită și mai încântată, pe cât de încet poate.

Mă îmbrățișează strâns și capetele noastre cu pungi de plastic fâșie, lipite unul de altul.

Se aude temporizatorul. O urmez pe Cindy înapoi spre baie și privesc din hol cum își scoate punga și își verifică părul în oglindă. Pasta a fost absorbită cu totul. Până și vârfurile sunt de un blond intens. Cred că a mers!

Apoi, cu colțul ochiului, bag de seamă că s-a schimbat lumina. Aud vag sunet de voci, portiere de mașină care se închid. Îmi îndrept privirea spre bucătărie și îl văd pe tatăl lui Cindy intrând pe ușa din spate, cu două rațe congelate.

Mă vede și el. Cu punga de plastic în cap.

Mă întorc spre Cindy. Ea cercetează sticlulele cu șampon.

— Mă voi spăla sus, îmi zice.

— Ăăă...

— Ți le aduc înapoi după ce termin. Tu mai trebuie să stai douăzeci de minute. Vrei telefonul meu pentru temporizator?

Arăt spre bucătărie.

— Ei, îl vrei sau nu?

Eu continui să arăt cu degetul. Acum e și mama lui Cindy în prag. Ambii părinți au o privire confuză. Abia acum Cindy iese în hol, ca să vadă ce îi arăt.

Și lucrurile o iau razna.

Părinții ei încep să țipe în shanghaieză un milion de cuvinte pe minut. Tatăl ei calcă apăsat în bucătăria noastră, ducând rațele congelate sub braț ca pe niște mingi de fotbal, cu vena de pe frunte umflată. Aproape o încolțește pe Cindy în dreptul frigiderului, dar ea îi scapă printre degete și țâșnește în sus pe scări, plângând, cu sticla de șampon mov strânsă la piept.

Uși trântite! Și mai multe țipete! *Hao bu* iese din dormitor, cu ochii pe jumătate deschiși și părul ciufulit de somn.

— *Ce-i toată hărmălaia asta?* întrebă.

În același timp, mama și *baba* dau năvală pe ușa din față cu cumpărăturile *noastre*.

Baba se uită în dreapta și-n stânga.

— Andy, ce întâmplat?! Totul în regulă?

Mama arată cu degetul:

— *De ce ai o pungă de plastic pe cap?*

Deschid gura ca să-i explic, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Mi se umflă pieptul. Îmi amorțește fața. Îi conduc în baie și gesticulez spre toate sticlele, borcânașele și petele de cremă decolorantă. Aud apa curgând prin țevi, de sus, și asta mă pornește. Încep și eu să plâng.

Baba și mama se uită unul la altul. Apoi *baba* se întoarce în bucătărie. Mama mă așază pe capacul de la

toaletă, în vreme ce *hao bu* ne urmărește din prag, și dă drumul la duș. Potrivește robinetul, astfel încât apa să nu fie nici prea rece, nici prea fierbinte. Apoi îmi desface punga de plastic de pe cap.

— Xiaolei, *hai!* îmi zice. *Hai să curățăm asta!*

Mă frec la ochi și urc în cadă. Abia acum bag de seamă, în reflexia de la robinet, noul păr – noul eu.

Și sunt...

Oh.

Andy Zhou, un băiețel creativ și curajos, s-a obișnuit să fie întocmai cum se așteaptă cei din jur de la el: copilul bun, pentru părinții și bunicii care vin în vizită din Shanghai, sau amicul săritor al lui Cindy, cea mai bună prietenă a sa, când vine vorba de planuri rebele.

Astfel, când Cindy îi propune, în prima zi din clasa a șasea, să participe la audițiile pentru *Mișcare*, spectacolul de dans organizat de școala lui, cum ar putea Andy să refuze? Curând însă, îl încearcă o mulțime de sentimente contradictorii, de la stinghereala pe care o simte când e printre ceilalți dansatori ori bătaia de cap pe care i-o dă noul partener de laborator, Jameel, până la acuitatea cu care observă tensiunile dintre tatăl și bunicul lui.

Apoi, odată cu discuțiile despre filmele de animație, bomboanele *Hi-Chew* și desenul cu șopârla, legătura dintre el și Jameel ia o altă întorsătură, aducând noi provocări, dar și încurcături.

Indiferent cât de mult îi pasă lui Andy de prietenii și familia lui, îi este greu să nu șovăie între multitudinea de feluri în care poate fi, nenumăratele fețe pe care le poartă, însă și mai greu îi este să înțeleagă dacă vreuna dintre aceste măști este el – în realitate.

O poveste excelentă și plină de haz, despre familie și prietenie, identitate și creativitate, dar și despre discrepanța culturală dintre generații (bunicii imigranți, părinții și nepoții crescuți într-o societate diferită), romanul lui Jack Cheng abundă de umor, sinceritate și dragoste nemărginită.

ISBN: 978-973-128-886-4

12+

www.edituracorint.ro